

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῶν ἑξωτ. φρ. 21

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΘΡΝΤΗΣ.

ΝΥΧΙΕΣ.

'Ο κ. Τρικούπης διά τῆς τελευταίας του ἀγορεύσεως ἀφῆρσε πᾶν γόητρον ἀπὸ τῆς ἐπιστρατείας, εἰπὼν ὅτι ἡ χώρα δὲν εἶναι δεσμευμένη καὶ δύναται ἡ κυβέρνησις νὰ μεταβάλῃ πολιτικῆν.

'Ο κ. Κουμουνδούρος δύναται νὰ εἴπῃ περὶ τῆς ἐπιστρατείας τοῦ νέου Πομπηίου ὅ,τι ὁ Πιρὸν ἔλεγεν περὶ ἀποτυχόντος ἔργου τοῦ Βολταίρου :

— Ὡὰ ἐπεθύμει ὁ Βολταίρος νὰ ἤμην πατὴρ τοῦ ἔργου αὐτοῦ.

'Ετελείωσεν !

Ἐρχομεν ἤδη πεποίθησιν περὶ τῆς ἀφομοιώσεως τοῦ κ. Τρικούπη πρὸς τὸν κ. Κουμουνδούρον. 'Απηγεῖτο καὶ τὸ ἐξωτερικὸν γνώρισμα, τὸ ὅποιον εὐρέθη καὶ αὐτό.

'Απαντῶν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως πρὸς τὸν κ. Μπούμπουλην προχθὲς ἐπανέλαβε τὸ γνωστὸν κουμουνδουρικόν : «Μᾶς γνωρίζετε καὶ σᾶς γνωρίζομεν.»

Τώρα δὲν ἔχει ἢ νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ τὸ περίφημον : Μὴ Χάνεσαι, τὸ 'Εντούτω Νίκα τοῦ Κουμουνδούρου καὶ θὰ ἔχωμεν τότε τὸ δικαίωμα νὰ λέγωμεν ὅτι καὶ περὶ τῶν 'Ρώσων, ἀναφορικῶς τῶν Τατάρων : Εὐσε τὸν Τρικούπην νὰ βρῆς Κουμουνδούρον.

'Ονομάριος.

ΠΕΤΡΙΑΙΣ.

'Ο κ. Δεληγιάννης ἐχειροκροτήθη εἰς τὴν τελευταίαν ἀγορεύσειν του ὑπὸ ἑνὸς δασκάλου καὶ δύο Μανώληδων. Φαντάσου ποδοκροτήματα !

Κατὰ τοὺς Τρικούπικους, ἡ κυβέρνησις εἶναι ἀπὸ τώρα πεσμένη ὥστε αὐτοὶ εἶναι ξεπεσμένοι.

'Η Πρατὰ γράφει ὅτι ὁ κ. Δεληγιάννης ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Βουλὴν διαφόρους ἀπορίας οικονομικὰς καὶ πολιτικὰς. Ὡὰ ἐπροτίμων ἂν ἀνεκοίνου εὐπορίας οικονομικὰς.

Δί κυριώτεραι ἀπορίαι τοῦ κ. Δεληγιάννη συνεκεντροῦντο εἰς τὸ : ποῖον σκοπὸν ἄρα γε νὰ ἔχῃ ἡ ἐπιστρατεία ; Πρέπει νὰ πάγῃ ὁ στρατὸς ἔμπρός ; Πρέπει νὰ πάγῃ ὀπίσω ; 'Η φαντασία μου ἀνεκάλεσεν ἀμέσως τὸν κ. Δεληγιάννην μὲ στολὴν πρέσβεως καὶ ἡρώτα : ἄρα γε τί νὰ θέλῃ αὐτὸ τὸ σπαθάκι ; Πρέπει νὰ πάγῃ ἔμπρός ; Πρέπει νὰ πάγῃ ὀπίσω ;

'Ο λόρδος Γράμβιλ εἶπεν ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα δὲν θὰ μείνῃ ἄλυτον.

'Απόδειξις ὅτι θὰ λυθῇ δι' αἵματος, διότι οὕτω πως λύονται αἱ παρθεναί.

'Όταν ἀναγινώσκω εἰς τὸν Τηλέγραφον ὅτι ὁ ὄργανός τοῦ ἔθνους μας δίδει οὐ σμικρὰν ᾤθησιν εἰς τοὺς κυρίους Γλάδστωνα καὶ Γαμβέτταν, σκέπτομαι ὅτι ἡ φράσις εἶναι αὐτὸ σμικρὸν ῥιψοκίνδυνος καὶ διὰ τοὺς δύο.

'Ο κ. Φιλήμων λέγει ὅτι ἡ ἐν μέσῳ τῶν 'Αμπελοκήπων ἐγκαθίδρυσις τοῦ φρενοκομείου θὰ συντελέσῃ εἰς ὑπερτιμησιν τῶν πέριξ γαιῶν.

Τώρα φαντάζομαι πόσον ὑπερτιμημένοι θὰ εἶναι αἱ γαῖαι τοῦ Τρελλοῦ.

Κατὰ τὸν Χρόνον ὁ κ. Φρεῦσινὲ ἐζήτησε νὰ συνδέσῃ τὸ ἑλληνικὸν μὲ τὸ μαυροβουνιωτικὸν ζήτημα.

'Αν τοῦτο γίνῃ, δὲν ἐλπίζω ἢ ἐλεῆμων Τουρκία νὰ μιμηθῇ τοὺς ἀσπλάγγους ἐκείνους, οἵτινες πολλάκις διὰ τῶν ῥάβδων τῶν ζητοῦν νὰ ξεκολλήσων δύο κύνας συμπεπλεγμένους.

'Ακούσας τὸν κ. Δουζίναν λέγοντα ὅτι ἡ φυσιολογικ

του ιδιοσυγκρασία τὸν ἀναγκάζει νὰ ἐρχηται τακτικά εἰς τὴν Βουλὴν, ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἐρωτήσω ἐὰν ἐπίσης ἡ φυσιολογικὴ του ιδιοσυγκρασία τὸν ἀναγκάζει νὰ λέγη τακτικά ἀνοησίας ἐν τῇ Βουλῇ.

Ὁ κ. Σ. Πετιμεζᾶς εἶπεν ὅτι ἔδωκεν εἰς τὸν πυριτιδοποῖον Μωραϊτίνην 250 χιλιάδας δραχμῶν ἵνα τελειοποιήσῃ τὸ ἐργοστάσιόν του καὶ τὰ ἀποδώσῃ εἰς φυσεία.

Μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἀρσιν τῆς εἰς εἰδικὸν δικαστήριον παραπομπῆς τοῦ κυρίου τούτου, ἐπεθύμουν, οἱ ὑπὲρ αὐτοῦ ψηφίσαντες, νὰ δώσουν καὶ εἰς αὐτὸν 250,000 δραχμῶν διὰ νὰ τελειοποιηθῇ καὶ μᾶς τὰ ἀποδώσῃ εἰς προμηθεῖας ἀρβυλῶν, γαλέτας καὶ φυσίγγιων.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν εἰς ὑπουργὸς νὰ ἐνθυμηταί περισσότερα ἀπὸ τρία συμβόλαια. Ἀπόδειξις ὅτι αἱ μετὰ τρίτων συμφωνίαι του τοῦ ἔχουν ἀφήσει ἐνθυμήματα.

Ὁ κ. Κολοκοτρώνης λιμάρων τὴν ψυχὴν τοῦ μακαρίτου Μαγγίνα νομίζω ὅτι δὲν τῆς κάνει ψυχικό.

Ὁ κ. Δεληγιάννης ὁμιλῶν περὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ἐκαυχῆθη ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἐπῆλθεν ἡ ὁμοφωνία τῶν ἐξ μεγάλων δυνάμεων. Δυστυχῶς ἡ ὁμοφωνία συνίστατο εἰς τὸ ὅμοῦ φωνάζειν ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ τίποτε διὰ τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα.

Τοιαύτης ὁμοφωνίας προτιμῶ τὴν διαφωνίαν.

Ὁ κ. Οἰκονόμου παραπονεῖται ἐν ταῖς Νέαις Ἰδέαις ὅτι ἡ πύξις τοῦ ἔθνους στερεῖται βελόνης. *Ἄν ποτε εὐρεθῇ

ἡ βελὸν ἂν αὐτῇ, θὰ προσεκάλουν τὸν κ. Οἰκονόμου νὰ καθίσῃ ἐπὶ τῆς νέας αὐτῆς διὰ πρωθυπουργὸν ἕδρας.

Φήμη κυκλοφορεῖ ὅτι ἡ ἐπιστράτεία θ' ἀνασταλῇ τὸ νεώδητον τῆς ὁδοῦ Σταδίου Κατάστημα Ποικίλων Ἀμέσως ἐκρέμασεν εἰς τὰ παράθυρά του σουσπανσοῦρ.

Περίεργον!

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ κ. Κουμουνοῦρος ἔχει ὄργανον τὴν Θράκην—Θήλειαν—ὁ κ. Τρικούπης τὴν Ἀδύην—Θηλυκωτάτην, ὁ δὲ κ. Δεληγιάννης ὑπηρετεῖται ὑπὸ τοῦ Νεολόγου, ἄρσενικοῦ, ὡς μᾶς λέγουσιν.

Κατὰ τὸν Τηλέγραφον, ἀποτέλεσμα τῆς ἀγορεύσεως τοῦ κ. Δεληγιάννη ὑπῆρξεν ὅτι αἱ μὲν ἀντιπολίτευσις ἠναγκάσθη νὰ κατέλθῃ κατὰ μίαν εἰσέτι βαθμίδα ἐν τῇ πρὸς τὴν ἐξουσίαν ἀγούση κλίμακι, εἰς δὲ τὸ κυβερνητικὸν οἰκοδόμητα ὑπεσῆλθε μίαν εἰσέτι στήλην στερεά.

Κατὰ ταῦτα, ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Κουμουνοῦρου διατελεῖ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνασκοποισμένη, ἀφοῦ καθέσται ἐπὶ στήλης τόσο στερεᾶς.

Ὁ Δεληγιάννης εἶναι πρωθυπουργὸς ἐν σπέρματι, μοὶ ἐλέγε τις.

—Ναί, τῷ εἶπον, εἶναι στ' αὐτό του, χρειάζεται οὐδὲν αὐλικὴ κόπος νὰ ἐκκολαφθῇ.

Μιάγκας.

ΘΑ ΕΧΩΜΕΝ ΘΕΑΤΡΟΝ.

Εἰς τοῦ Βιθυνοῦ. *Ἦδη ἀφίκοντο ὁ γνωστὸς εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν βαρύτονος Φορεστιέρης καὶ μίαν εὐειδεστάτην Ἀνθυψίφωνος. Ὁ ἔχωμεν θέατρον. Εἰς τοῦ Βιθυνοῦ.

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 25

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον).

Ἡμέραν τινὰ ὁ εἰσαγγελεὺς τῆς Πολιτείας ἐπεσκέπτετο τὰς φυλακὰς ἐνεργῶν ἀνακρίσεις. Ὁ ἐπιστάτης ἦτο ἐπάνω. ὁ Τριβουλλιάκ προσεποιεῖτο ὅτι τὸν ἀναζητεῖ καὶ ἐξῆλθε τῆς πύλης εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἀντικρὺ καπηλείου ὅπου πολλάκις συνείθιζε νὰ μεταβαίνει μετὰ τοῦ δεσμοφύλακος. Ἀλλὰ παρῆλθεν ἡμίσεια ὥρα καὶ οὗτος δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει. Ὁ φρουρὸς ὑπαπεύθη καὶ ἐκάλεσε τὸν δεσμοφύλακα. —Νὰ φύγῃ αὐτὸς, ὅστις ἐζήτησε μόνος του νὰ ἐλθῇ ἐδῶ! Ποτέ!—ἔλεγεν ὁ δεσμοφύλαξ.—Ὁ ἔπανελθῃ. Καὶ ὁμοίως ἦτο ἀληθές· ὁ Τριβουλλιάκ εἶχε δραπετεύσει.

*Ἐκρυψε τὸν σκοῦφόν του καὶ τὸ ἐνδυμά του διὰ νὰ μὴ ἀναγνωρισθῇ καὶ ἀγοράσας νέα μὲ τὰ ὀλίγα χρήματα τὰ ὅποια εἶχε, ἔσπευσε ὄχι εἰς τοὺς Παρισίους νὰ κρυβῇ, ἀλλ' εἰς τὸ Βαϊνσαῖν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Δωρναί. Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅταν ἔμαθε παρά τῆς μητρὸς τοῦ Δωρναί ὅτι ὁ Ἐδουάρδος εὐρίσκειτο εἰς τὸ Μαζά. Εἰς τὸ Μαζά! καὶ αὐτὸς νὰ τὸ ἀγνοῇ καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τοῦ Μαζά! — Ἄ! δὲν εἶμαι πλέον ἀξίος διὰ τίποτε—ἔλεγεν.—Ἡ πρώτη κουταμάρα ἦτο νὰ δώσω μαχαίριά χωρὶς νὰ πληρωθῶ προκαταβολικῶς, ἡ δευτέρα νὰ μὴ συγυρίσω τὸν κ. Κόμητα τοῦ Σαί-Μὼρ, ἡ τρίτη νὰ παραδοθῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ ἡ τετάρτη νὰ φύγῃ ἀπὸ τοῦ Μαζά ἐνῶ ὁ Ἐδουάρδος εἶναι ἐκεῖ. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω. Μίαν ἡμέραν θὰ χρειασθῇ ἡ μαρτυρία μου!

Καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ἐκεῖνης καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τῆς ἀμάξης τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Βαστίλλης καὶ ἐκεῖθεν πεζὸς ἔφθασεν εἰς τὴν φυλακὴν, ἀφ' ἧς ἐξῆλθε πρὸ 2 ὡρῶν καὶ εἰσῆλθεν, ἀφοῦ ἐφόρεσε τὴν προτέραν στολὴν του.

— Ἄ!—ἔλεγεν ὁ δεσμοφύλαξ—δὲν σὰς ἔλεγα ὅτι θὰ ἐπανελθῇ!

Ὁ Τριβουλλιάκ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν Ἐδουάρδον Δωρναί, ἀλλ' ὁ δεσμοφύλαξ τῷ ἀπεκρίθη ὅτι εἶχε διαταγὴν νὰ μὴ ἴδῃ κανεὶς τὸν Ἐδουάρδον.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ ἀσθενὴς Χ** παρὰ τῷ ἱατρῷ Α**.

Ὁ ἱατρὸς παρατηρῶν τὸν σφυγμὸν του τὸν ἐρωτᾷ συζῶνως:

— Πόσας κενώσεις κάμνεις;

Ὁ ἀσθενὴς μειδιῶν ἠλιθίως:

— Ἀφοῦ πιάνεις τὸ χέρι μου, δὲν ζεῦρεις πόσας κάνω;

Τὸ ἄκρον ἄωτον γυναικείας περιεργείας:

— Νὰ σχίσῃ τὴν κοιλιὰ τῆς ἔγκυος οὔσα γιὰ νὰ δῇ πῶς παῖρᾷ τὸ παιδί.

Τὸ κοράσιον Ἐπαρχιωτῶν Ἀγαθοπούλων ἀσθενεῖ τὸν λαϊμόν.

Ὁ ἱατρὸς ἐπισκεφθεὶς αὐτὸ γράφει τὴν συνταγὴν, ἣν καὶ δεικνύων τοῖς λέγει:

— Αὐτὴν τὴν ἀλοιφήν νὰ τοῦ τὴν ἀλείφετε πρῶτ' καὶ βράδου.

Ἀναχωρεῖ.

Οἱ Ἀγαθόπουλοι λαμβάνοντες τὴν συνταγὴν ἀρχίζουσι καὶ τὴν ἐπιτρέβουσι ἐπὶ τοῦ λαϊμοῦ τοῦ μικροῦ τῶν, ἕως ἄτου ὁ χάρτης ἔλυσε.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ ἱατρὸς ἐπανελθὼν:

— Ἔ, πῶς εἶναι ἡ μικρά;

— Ἄμ! πῶς νὰ εἶναι, μιὰ βολὰ μονάχα τοῦ βάλαμε τὴν ἀλοιφήν, γιὰτὶ τὸ χαρτί ποῦ μᾶς ἔδωκες ἔλυσε τὴν πρώτη φορά.

Ἐν σαλονίῳ ἡ δεσποινὶς Α** ἀναγγέλλει εἰς ἕνα λέοντα ὅτι τῆς δεῖνα Κυρία τὸ ἐπταετὲς κοράσιον ἀπέθανεν ἐκ διφθεριτιδος.

Ὁ λέων ἐρωτᾷ:

— Ἐντελῶς...;

(*Ἱστορικόν).

ΤΡΕΛΛΑΙΣ

Εἶναι ἐξευτελιστικὸν νὰ φαίνεται τις πατὴρ τῆς συζύγου του, ἀλλ' ἐπίσης ἐξευτελιστικὸν εἶναι νὰ ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς υἱὸς τῆς.

Ἐυκολώτερον πληροὶ τις μίαν τάφρον ἢ τὰς ἐπιθυμίας γυναικὸς εὐειδοῦς.

Ἐκ μέρους τῆς παχείας Κυρίας Θ** θὰ ἐπροτίμουν διακλήρυσιν πολέμου ἀπὸ διακλήρυσιν ἔρωτος.

Ἡ μετὰ θάνατον τῶν πλουσίων γινομένη ἀπὸσύνθεσις ἀρχίζει διὰ τῆς σήψεως τῆς συνειδήσεως αὐτῶν. Παράδειγμα ὁ Τσιγγρός.

Φυσῶν κάνεις σβύνει ἕνα κερὶ καὶ ἀνάπτει μίαν φωτιάν.

Τί γλυκὺ αἶσθημα ὅταν ἡ χεὶρ σου σφίγγεται ὑπὸ γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷς. Καὶ τί σκληρὸ ὅταν τὴν σφίγγῃς ὅπισθεν μιᾶς θύρας (τὴν χεῖρα)!

Οἱ χωρὶς καρδίαν ἄνθρωποι ὁμοιάζουν τοὺς ἀστακοὺς κοκκινίζουσι μετὰ τὸν θάνατόν των.

Ὁλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐὰν ἔμενον ἀκόμη εἰς Βαϊνσαῖν ὁ Τριβουλλιάκ θὰ ἐγένετο μάρτυς σκηνῆς ἧτις ἠδύνατο νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του. Ὁ Ἰάκωβος μετὰ τὴν φυλάκισιν τοῦ Ἐδουάρδου δὲν ἀπηλίπισθη. Ἀπ' ἐναντίας προσεπάθει νὰ παρηγορῇ τὴν κ. Δωρναί.

— Ὅχι κυρία—τῇ ἔλεγε συχνάκις—δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ εὐρωμεν τὴν ἄκρην. Ὁ Ἐδουάρδος εἶναι ἀθῶος. Τὸν ἐγνώρισα πολὺ καλά.

Ἡ κ. Δωρναί ὁμοίως ἦτο ἀπαρηγόρητος. Ὁ υἱὸς τῆς τὸν ἐποῖον ἠλιθίως ὅτι θὰ ἔχῃ εἰς τὸ πλευρόν της μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐκ Λονδίνου, νὰ εἶναι εἰς τὰς φυλακὰς! Ὁ υἱὸς τῆς νὰ κατηγορηθῇ ὡς πλαστογράφος! Ἀληθῶς πῶς δὲν παρεφρόνησε μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἦτο θαῦμα!

Ὁ Ἰάκωβος ἐζήτησε τὸν ἄνθρωπόν του. Ὅταν αἶφνης τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Τριβουλλιάκ ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς του πλῆθος περιεργῶν εἶχε περικυκλώσει τὸ Γραφεῖον τοῦ ὑπαστυνόμου Τρενώ. Δύο ἄνθρωποι εἶχον εἰς τὸ εἶς ἐκράτει τὸν ἔτερον ἐκ τῆς χειρὸς εἶχον εἰσελθεῖ ἐντὸς τοῦ Γραφείου. Ἦτο ὁ Ἰάκωβος μετὰ τὸν ἄνθρωπόν του. Ὁ Τρενώ ἐφαινετο ἄνθρωπος ἀπαθῆς, ἀλλ' ἐν ὄλῃ του τῇ ἀπαθείᾳ εἶχε προκατάληψιν τινὰ ὑπὲρ τοῦ Ἐδουάρδου, τὸν ὁποῖον πάντες ἐκήρυττον μανιακόν. Εἶχεν ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσιν ταύτην μετὰ τινος ἐνδιαφέροντος ἀσυνήθους, οὐχὶ διότι ἔθελε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ἐδουάρδον, ὀλίγον τῷ ἐμελε,

ἀλλὰ διότι ἐθεώρει κατώρθωμα ἀληθῶς νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν τοσοῦτον τεχνήντως κρυπτομένην.

Διατηρῶν ὅμως πάντοτε τὴν ἀπάθειάν του ἤρχησε νὰ ἐρωτᾷ τὸν προσαχθέντα ἀφοῦ ἀπεμάκρυνε πρὸς στιγμὴν τὸν Ἰάκωβον.

— Ὀνομάζεσθε;

— Ἰουστίνος Κλεμανσῶ.

— Ποῖον εἶναι τὸ ἐπάγγελμα σας;

— Ἱπποκόμος. Ἀλλὰ σήμερον ἀνευ ἐργασίας.

— Γνωρίζετε τὸν Ἰάκωβον αὐτόν;

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν τὸν βλέπω. Λέγει ὅτι τὸν συνήτησα εἰς τὸ Χάβρ, ἀλλὰ ἐγὼ Κύριε ποτὲ δὲν ὑπῆγα εἰς τὸ Χάβρ. Λέγει ὅτι με εἶδε καὶ εἰς τὸ Λονδίνον. Ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἐβγήκα ἐξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Εὐρισκόμην χωρὶς ἐργασίαν ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ κ. Κόμης ἔχει ἀνάγκην ἱπποκόμου καὶ ἔτρεξα νὰ ζητήσω ἐργασίαν, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤρχισε νὰ διαδίδῃ τόσα πράγματα δι' ἐμὲ, ὥστε ὁ κ. Κόμης ἤρνηθη νὰ με δεχθῇ εἰς τὸ σπῆτί του, ἕως οὐ καθαρίσθῃ ἡ ὑπόθεσις...

Ὁ Κλεμανσῶ ἐξηκολούθει νὰ διηγῆται, ἀλλ' ὁ Τρενώ τὸν παρετήρει μετὰ περιεργείας χωρὶς νὰ προσέχῃ πολὺ εἰς τὰ λεγόμενά του.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. Σένος.

Ἡ δρόσος γυναικῶς εἶναι κρατὴρ τῶν ὁποίων συχνὰ ἐπι-
θυμοῦμεν νὰ προσεγγίζωμεν εἰς τὰ χεῖλη.

Ἰποθέτω ὅτι ἡ Μαύρη θάλασσα εἶναι τὸ μεγαλύτερο κα-
λαμάρι τῆς φύσεως.

Commerson.

ΜΟΥΥ — ΚΟΥΜΟΥΔΟΥΡΟΣ.

Μιά σὲ τούταις τῆς ἡμέραις, καὶ νομίζω τὸ πρῶτ'
Ἦγες εἰς τὸν Κουμουन्दούρῳ καὶ ὁ Γάλλος ὁ Μουῦ,
Ἐξ ἄφου εἶπαν κοπλιμέντα καὶ καμπόσα χωρατὰ,
Εἶπε ὁ Μουῦ μὲ τόνο ἴστον Ἀλέξανδρῳ αὐτὰ :
— Κυβερνήτα τῆς Ἑλλάδος, ἐδῶ ἦλθα μ' ἐντολή,
Μὰ κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος τῶρα σὲ παρακαλῶ πολὺ.
Πόλεμο νὰ μὴ κηρύξης καὶ ν' ἀφήσης τὸ στρατό !
— Μά, τοῦ εἶπ' ὁ Κουμουन्दούρος, μὰ δὲν εἶναι δυνατό.
— Ἀκουσέ με, γιὰ καλὸ σου, φίλτατέ μου, ὀμιλῶ . . .
— Δὲν ἀκούω... — Ἀκουσέ με... — Ὅχι!... — σὲ παρακαλῶ...
— Ὅσω κ' ἂν παρακαλήτε, πλὴν σὰς λέγω, mon ami,
Πῶς τὸν πόλεμο καὶ μόνος θὰ τὸν κάμω ἐν τιμῇ.
— Μὰ σκεφθῆτε πῶς δὲν εἶναι ὁ κατάλληλος καιρὸς.
— Εἶμαι ἄνθρωπος σὰς λέγω τοῦ σιδήρου καὶ πυρός.
— Ναί, γνωρίζω ὅπως ὅλοι τὰς ἀρχάς σας, καὶ γι' αὐτὸ
Ἐν ὀνόματι τῶν Γάλλων τὴν εἰρήνην σὰς ζητῶ.
— Ἐγὼ πόλεμο θὰ κάμω . . . σὰς τὸ λέγω φανερά . . .
Τὸ Ταμεῖό μας δὲν ἔχει οὔτε κάλπικο παρὰ.
Ἐξ' ὅταν βλέπω πῶς δὲν εἶναι τὸ Ταμεῖο ἀνοικτό,
Θέλω πόλεμο μὲ ὄλους, ἀλλὰ πόλεμο φρικτό.
Μὰ σὰν ἔβρισκωνται παράδες, τότε θέλω, mon ami,
Ἐν εἰρήνῃ νὰ ζοδεύω καὶ νὰ τρώω τὸ ψωμί.
Λοιπὸν γίνεται εἰρήνη, ἂν μᾶς δώσετε λεφτά . . .
Καὶ ἴστον Ἐράδοβιτς τὸ εἶπα, mon ami, ὄρθα κοφτά.
Εἶδ' ἄλλοιως ἔμπορῶ καὶ τῶρα νὰ φωνάξω ἴστο λαὸ
Πῶς τὸν πόλεμο κηρύττω... — Καλὲ μὴ, γιὰ τὸ θεό...
— Θὰ φωνάξω — Μὴ, σοῦ λέγω. — Θὰ φωνάξω. — Ὅχι; μὴ...
— Δὲν βαστεζέμαι, θὰ φωνάξω ἀπόλεμος εἰς τὴ στιγμή...
— Μὴ, σοῦ λέγω. — Θὰ φωνάξω... ἴσθησαν τὰ χωρατὰ...
Ἐτσι εἶπε, καὶ φωνάζει τοῦ Βασίλη δυνατό :
— Ἐὖρ Βασίλη, ἴπες εἰς ὄλους πῶς τὸν πόλεμο κηρύττω !..
Καὶ ἐφώνηξ' ὁ Βασίλης — Πόλεμος, ἀδέρφη, Ζήτω ! ! —

Souris

ΑΠ' ἘΔΩ ΚΓ' ΑΠ' ΕΚΕΙ.

Πρὸ τοῦ φανοῦ τοῦ «Τηλεγράφου»

— Ἴδου αἱ φάροι καὶ φανοὶ τοῦ Μπούμπουλη τοῦ ἀπα-
σχολοῦνται καὶ ἐπειτα ἀποροῦν μὲ τὸ κάθισμα τῆς Ἀφρι-
κῆς.»

— Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ «Τηλεγράφος» εἶναι ὑψαλός
ἐπικινδυνωδέστερος τοῦ Λευθερί τῆς Σκιάθου.

— Ἀλλὰ τὰ κόκκινα γράμματα πάλιν τί θέλουν ;

— Ἐρωτήσατε τὸν κ. Σιβιτανίδην νὰ σὰς τὸ πῆ.

Νάτος.

Εἰς τὸ Ἐμπορικὸν Χοιτοπούλου

Ἰὸδὸς Ἐρμού

πωλοῦνται **σανίδες** διαφόρων εἰδῶν, μετὰ ποικιλίας καλ-
λιτεχνικωτάτων **σχεδιογραφημάτων, πριονίδια** καὶ
ἄλλα τὰ ἄλλα ἐργαλεῖα τῆς λεγομένης **Découpeure**,
ἥτοι πρὸς κατασκευὴν διαφόρων

ΛΕΠΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ.

Διασκεδάζει τις παράγων ἔργα τέχνης.

Εἶναι ἀληθινὸν Μοῦσειον

τὸ **Μέγα Κουρεῖον καὶ Μυροπωλεῖον** τὸ ὁποῖον
ἐπὶ τῆς ἀριστοκρατικῆς Ἰὸδοῦ Σταδίου ἤνοιξεν ὁ φιλόκα-
λος κ. **Σπαγόπουλος**. Ὁ καλλιτέχνης ἀρχιτέκτων κ.
Ζεῆς εἶδωκε τὸ σχέδιον τῆς διακοσμῆσεως, ὁ κάλλιστος
Γερμανὸς ξυλουργὸς τὸ ἐξετέλεσε καὶ ὁ χρωματισμὸς τῶν
ἄνω Καταστημάτων εἶναι ἀπολαυστικὸς εἰς τὴν ὄρασιν.

ΔΙΑ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΗΡΙΑ

τῶν Κυριῶν ὁ κ. Σπαγόπουλος ἐφρόντισε τὰς καλλιτέρας
προμηθείας.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἀναρᾶς

ἄλλα ἐκεῖνα τὰ μικρὰ ἀπαραίτητα, γραβάται, πορτομονέ-
δες, καρφιέσαι, βοῦρτσαι, μπαστούγια, κουμβιά, ταμβα-
κέρατ, εἶναι ἐκτεθειμένα ἐκεῖ ἐν λάμπῃ ἀφθονῶ καὶ πολυ-
ποίκιλα.

ΚΕΙΤΑΙ

ἀντικρὸ τοῦ Καταστήματος τῆς ΠΙΣΤΩΤΙΚΗΣ

Ἰὸδὸς Σταδίου.

ΤΣΑΙ ΑΓΓΛΙΚΟΝ

ἈΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

THE NOIR QUALITÉ EXCELLENTE

ἐκομίσθη διὰ τοῦ τελευταίου Ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου

ἐν τῷ φαρμακεμπορίῳ

Κ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ

206 — Ἰὸδὸς Ἐρμού — 206.